

Copyright@ Monica Ramirez, prima ediție
The Unwilling Assassin, Blue Ink Waters Press, 2008

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RAMIREZ, MONICA

Asasin la feminin / Monica Ramirez ; trad. din lb. engleză realizată
de autoare. - București : Editura Up, 2019

ISBN 978-606-94766-1-1

821.135.1

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea

Redactor: OANA ARION

Bun de tipar: februarie 2019

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

MONICA RAMIREZ

ASASIN LA FEMININ

*Seria Alina Marinescu
volumul 1*

Traducere din limba engleză realizată de autoare

București 2019

MARȘUL FANTOMELOR

Decembrie 1989 — undeva în Munții Carpați

NORI întunecați și grei acopereau cerul, luna alunecând printre ei grăbită, parcă refuzând să fie părtașă la ce se întâmpla pe pământ. Umbrele lungi ale copacilor erau unicii martori nocturni. Liniștea învăluia pădurea, destrămată doar de vântul șuierând printre munți și de zgomotul unui microbuz întunecat pe drumul anevoios.

Alex Therein se ridică de la panoul de comandă.

— Punctul Alfa în trei minute. Privirea lui glacială măsură fiecare agent în parte. Fiți pe fază și atenție la capcane.

După o ultimă poticnire, microbuzul se clătină și opri. Alex deschise ușa glisantă.

— Știți ce aveți de făcut.

Forțându-se să respire, Alina Marinescu se ridică de pe banchetă. Alex își puse mâna pe umărul ei, obligând-o să se oprească înainte de-a dispărea în întuneric.

— Succes, îi ură pe un ton neutru.

Îl privi în ochi, încercând să vadă dincolo de masca lui uzuală lipsită de expresivitate. Cine-i vorbea? Alex, bărbatul pe care crezuse odată că-l iubea ori mentorul veșnic exigent și nemulțumit? O învățase cum să supraviețuiască în cele mai imposibile condiții, cum să ucidă și să nu simtă nimic. Sub tutela lui devenise mai puternică și mai agilă decât își putuse vreodată imagina că ar fi posibil. Alex fusese un mentor aspru, de multe ori chiar crud și brutal. Și-ar fi dorit să-l poată urî, dar sentimentele și emoțiile ei își declaraseră război. Viața ei se schimbase pentru totdeauna, iar rolul lui Alex fusese nu doar crucial, ci și jucat într-un mod magistral.

Alina își plecă privirea, simțind indiferență. Cui îi mai păsa? Asta ținea de trecut. Acum urma să pășească în viitor, săvârșind primul ei asasinat. Lumea se destrăma, ultimii doi ani concretizându-se în acel moment. Întotdeauna visase la o viață

liberă de comunism și de dictatura lui Ceaușescu, dar nu-și închipuise vreodată că soarta o va distribui în rolul ucigașului lui.

— Ești sigură că ești pregătită?

Întrebarea lui Alex o făcu să-și ridice privirea la el. Părea îngrijorat, dar din câte îl cunoștea, nu era decât fațada unei noi manipulări. Îi puse mâinile pe umeri și se apropie de el, buzele ei atingându-i ușor obrazul în trecere.

— Nu, dar se pare că tu ești, îi șopti la ureche, după care păși înapoi ca să-l privească.

Ca de obicei, expresia feței lui era de nepătruns. Brațele îi căzură pe lângă trup, neputincioase. *Să-l ia naiba!* Alex știa totul despre ea, iar ea abia dacă-l cunoștea. Încleștându-și pumnii, se concentrează asupra misiunii. Minte îi deveni brusc limpede și calmă. Realitatea, argintie și lustruită, atârna grea ca o piatră de moară în tocul armei. Sosise momentul pentru care o antrenase Alex. *Folosește arma.* Iar el se afla acolo pentru a se asigura că o va face.

Alex își încrucișă mâinile la piept, privind-o cu atenție.

— Amintește-ți ce te-am învățat. E tot ce-ți putem cere.

Pentru o fracțiune de secundă, avu impresia că zărește o licărire de teamă în ochii lui, apoi totul dispăru la fel de repede precum apăruse.

— Ai grijă, vocea lui parcă suna puțin mai blând de această dată.

Degetele ei se încleștară pe pistol.

— Da.

Drama începuse... începutul sfârșitului.

Toți o credeau moartă. Nu mai era decat o fantomă în ceea ce obișnuise să fie lumea ei. Avusese o viață, un viitor, iar acum toate astea erau de domeniul trecutului. Ochii ei verzi pățimasii erau umbriți de o undă de tristețe, ca și cum ceva adânc ascuns în sufletul ei s-ar fi zbatut zadarnic să iasă la lumină.

Aș vrea să ningă, se gândi Alina. Pistolul automat Heckler-Koch MP5 de 9 mm îi ardea mâinile și-i îngheța inima. Noaptea era rece, întunericul atât de adânc încât aproape că-i tăia

respirația. Zăpada era însă absentă, părând că semnase un pact tainic cu luna.

— Misiunea nu a fost confirmată încă. Fiți cu ochii în patru, bâzâi vocea lui Alex în casca de comunicație din ureche.

Își reglă ochelarii ITL Mini N/SEAS pentru vederea pe timp de noapte. Un fior o străbătu ușor când îl surprinse pe Alex privind-o. Chiar învăluit în întuneric, emana masculinitate și putere prin toți porii, mișcându-se cu grația unei pantere. Ochii scrutători gri-verzui, fruntea aristocrată și maxilarul puternic, trăsăturile dure tăiate în unghiuri drepte erau perfect complimentate de buzele senzuale și de părul șaten-deschis ce-i ajungea până aproape de umeri, încadrându-i delicat fața. Dar nu exista nimic delicat în acel bărbat, mai degrabă un studiu al contrastelor, o combinație de austeritate auto impusă și alură carnală.

Alina privi în jur. Ceilalți agenți ascunși sub mantia întunecată a nopții erau, ca și ea, niște fantome. Neștiuți și nevăzuți de cei din afara lumii lor, umbre ale întunericului pe cale să schimbe istoria țării lor. Recrutați de către Securitate din diferite medii, din diverse motive și datorită unor aptitudini dintre cele mai variate, antrenati să-și reprime emoțiile și durerea fizică, să execute ordine fără să pună întrebări ori să stea pe gânduri, în stare să se infiltreze în orice mediu social, maeștri ai seducției și manipulării, cunoscând ca nimeni alții psihologia umană, fiecare dintre ei era o armă mortală. Asasini cu o pregătire de invidiat, așteptându-și prada. Acum, însă, primiseră însărcinarea să ucidă unica persoană ce deținea puteri depline asupra destinului lor și, odată cu ea, patruzeci și cinci de ani de tiranie comunistă, ciuma care mușcase adânc din trupul României.

Odată cu ascensiunea la putere a lui Nicolae Ceaușescu, regimul devenise mai puternic ca oricând, tot mai mulți oameni dispărând fără urmă din cauza unor vorbe aruncate în vânt împotriva guvernului. Caracatița Securității era uriașă și se extindea continuu, oamenii ajungând să se teamă până și de umbra lor. Cuvântul *libertate* era de-a dreptul interzis în România comunistă, devenită o adevărată închisoare în care

zăceau douăzeci și două de milioane de oameni. Temnițele politice erau pline ochi, iar zvonurile despre torturile îngrozitoare și asasinatelor care aveau loc acolo ajunseseră la urechile tuturor. Frica era sentimentul predominant ce pusesese stăpânire pe inimile românilor.

În fiecare an, aproape cincisprezece mii de oameni mureau de foame, de frig și din cauza lipsurilor. Românii plăteau paranoia Mărețului Conducător cu viețile lor și ale copiilor lor. Raționalizarea dusă până la ultimele consecințe a mâncării, căldurii și energiei electrice lăsa impresia că țara se află sub asediu. Acesta era felul în care cel ce se autointitulase Geniul din Carpați își exercita controlul asupra nației; atâta vreme cât oamenii se luptau pentru supraviețuire, nu le mai rămânea timp și energie pentru a complota împotriva regimului. Tiranul își supunea poporul la orice sacrificiu, atâta timp cât își menținea puterea. Rezultatul era o națiune ruptă de orice contact cu lumea, înapoiată din punct de vedere economic și social. România îngenunchease în disperare.

Un zgomot neașteptat îi atrase atenția.

— Alina, raportează, auzi glasul lui Alex în ureche.

— Detectez mișcare la nord-est, șopti cu degetul pregătit pe trăgaci.

Un cerb magnific înaintă șovăitor chiar sub ochii lor, clătînându-și amețit capul, semn clar că era unul dintre animalele pregătite pentru partida de vânătoare a lui Ceaușescu. Plăcerea de a măcelări ființe vii nu-i era întrecută decât de lașitate și de lipsa totală a oricărui aptitudini pentru vânătoare, așa că înaintea fiecărei expediții, animalele erau mai întâi drogate. În felul acesta, instinctele lor de supraviețuire erau înăbușite. O altă minciună în regimul comunist al lui Ceaușescu, un mod de viață cu care românii se obișnuiseră deja.

Vocea lui Brett Taylor izbucni deodată în căști:

— Alex, am primit confirmarea. Partida de vânătoare va avea loc. Subiectul ajunge în cel mult o oră.

Alina uită să respire. *Începe...*

Alex privi direct către ea.

— Suntem pregătiți.

Alina rămase nemișcată. *Da... pregătiți să devin la fel ca tine.*

Alex o studie pe Alina prin ochelarii cu raze infraroșii. Cagula neagră îi acoperea fața de privirea lui, însă dacă închidea ochii, încă mai putea simți moliciunea pielii ei catifelate și a părului lung de culoarea mierii ținute în lumina soarelui, încă mai simțea gustul buzelor ei pline și roz ca un trandafir în plină floare.

Se întrebă ce era oare acum în mintea ei. Părea total concentrată asupra misiunii, dar el o cunoștea mai bine. Prima misiune a unui agent nu se desfășura niciodată conform regulilor. Era un fapt înțeles și acceptat, ba chiar tolerat de toată lumea, cu condiția ca obiectivele generale ale misiunii să fie îndeplinite. Dar el știa că Alina era pregătită. Nu avea nevoie decât de încredere în sine și pentru asta trebuia ca cineva să o ghideze în direcția potrivită. Gândurile i se întoarseră la conversația pe care o avusese cu superiorul său în urmă cu câteva zile.

— Alina e pregătită? îl întrebase Brett Taylor, privindul scrutător.

— Din punct de vedere fizic, da. Are reflexe excelente și instructorii ei raportează că trupul ei e în perfectă armonie cu mintea. Învăță foarte repede și nu-i e frică de riscuri.

Alex oftă, ochii lui alunecând peste umărul lui Brett.

— Starea ei psihică e cea care mă îngrijorează... Mă tem că va avea probleme să treacă la nivelul următor.

Brett zâmbi atotștiutor.

— Motiv pentru care te vei afla acolo.

Acum, însă, îmbrăcată în echipamentul negru de teren și tensionată ca un animal ce-și adulmecă prada, Alex intuia că o scapă din mâini. Inițierea unui agent în timpul primei sale misiuni, în speranța că instinctele și antrenamentul primit îl vor ajuta să supraviețuiască, era o bună lecție de răbdare și control

al nervilor. În cazul Alinei, însă, îngrijorarea aproape că-l înnebunea. Cu toate că se dovedise mereu calmă și concentrată sub presiune în timpul misiunilor de antrenament, acum era prima dată când urma să ucidă, iar Alex se temea că, din punct de vedere psihic, nu era încă pregătită pentru acel pas major. În urmă cu doi ani, misiunea lui fusese să o recruteze. Parametrii misiunii nu incluseră să se și îndrăgostească de ea, dar totuși exact asta se întâmplase, iar el se simțise un monstru pentru ceea ce urmase. Acum, noua sa misiune era să se asigure că Alina avea să treacă pragul spre nivelul următor și, din nou, se simțea sfâșiat de remușcări. O mare greșală pentru liderul unei echipe.

Așteptând comanda de atac, Alina revăzu mental profilul misiunii pe care o studiasse zile întregi. *Inutil*, se revoltă creierul ei. Știa totul pe de rost, atât din punct de vedere teoretic, cât și tactic. Acum era momentul adevărului, timpul să se confrunte cu ținte reale.

— Contact vizual în cinci minute, se auzi glasul lui Brett, readucând-o la realitate.

Alex scrută întunericul din jurul său.

— Alfa, raportează, murmură în microfon.

— Pe poziții, răspunse Alina cu voce tenisonată.

— Ceva suspect?

— Nimic. Perimetru intact.

— Beta, avansează și așteaptă.

Șase umbre întunecate se desprinseseră brusc de pământ și dispărură cu repeziciune în noapte.

— Brett? șopti Alex.

— Totul arată bine, dar rezoluția termică nu e prea grozavă.

— Am înțeles. Inițiez secvența.

— Aveți cincisprezece minute la dispoziție să vă atingeți obiectivele și să livrați subiectul la punctul de extracție. Rămâneți pe canalul A pentru instrucțiuni. Contact vizual în orice moment.

În clipa următoare, începu să se distingă mișcare. Avangarda serviciilor secrete își ocupa posturile, urmați chiar de Ceaușescu în persoană. Un grup de luptători îmbrăcați în negru încheia cortegiul. Gărzile Negre, paza de corp a dictatorului, faimoși pentru sângele rece cu care ucideau fără cea mai mică urmă de remușcare.

— Alex, ai contact vizual? se interesă Brett.

— Afirmativ, patruzeci și cinci de grade sud-vest, veni imediat confirmarea. Alfa, fiți gata la semnalul meu. Beta, detonați explozibilul.

Încărcăturile cu explozibil plasate cu câteva ore mai înainte explodară cu un zgomot asurzitor, flăcări roșii și galbene sfâșind întunericul nopții. Câțiva paznici își găsiră pe loc sfârșitul, cellalți fiind azvârliți la pământ de suflul exploziei.

Ordinele lui Alex se succedară cu rapiditate:

— Beta, ocupați-vă de bodyguardzi! Alfa, înainte!

Sub ploaia de gloanțe, echipa Alinei porni la atac, tăind repede comunicarea între primul grup de santinele și Ceaușescu. Însă Gărzile Negre își înconjură liderul, dispărând într-un buncăr situat la cincizeci de metri către vest.

— Alex, s-au retras în buncăr, raportă Alina. Suntem pe poziții, așteptăm semnalul tău.

— Stai pe loc, Alfa. Brett?

Vocea lui era acoperită aproape în întregime de șuieratul gloanțelor. Lupta era crâncenă.

— Au un coridor de două minute, veni îndată răspunsul lui Brett.

— Alfa, ai verde! ordonă Alex.

Alina închise ochii pentru o fracțiune de secundă, respirând adânc, apoi își conduse echipa către gardul ce înconjura buncărul. Dintr-un buzunar al vestei antiglonț scoase un dispozitiv de analiză cu care scană sârma electrică, informațiile fiind transmise în timp real prin satelit la cartierul general Elite, de unde Brett coordona misiunea.

— Inițiază secvența de bruiaj, ordonă, atent în același timp și la amprentele termice ale celor aflați în interiorul și în afara buncărului.

Alina introduse codul și provocă un scurtcircuit, după care semnală celorlalți agenți să taie gardul, acum inofensiv, în cinci locuri. Deschizătura creată era suficient de mare pentru ca toți agenții operativi să se poată strecura înăuntru. Umbrele lor fantomatice se contopiră cu liniștea nopții, în timp ce lunetiștii își ocupau pozițiile.

— Alfa, ai doi inamici pe pasajul de deasupra ta, avertiză Brett.

Dintr-un alt buzunar, Alina scoase o sferă pe care o aruncă spre pasajul ce înconjură buncărul, după care se grăbi să se adăpostească. Explozia destul de ușoară fu imediat urmată de strigătul de durere al unuia dintre cei doi, în timp ce un lunetist îl doborî pe celălalt. Echipa Alfa se grăbi către ușa metalică a buncărului, pe care o scanară cu un dispozitiv cu senzori.

Instrucțiunile lui Brett nu întârziară:

— Fixează-l la paisprezece centimetri sub cadrul ușii, în partea dreaptă!

Alina se conformă, iar Brett începu imediat să anuleze senzorii sistemului de monitorizare. Combinații de cifre defilău pe ecran, până când, în sfârșit, una dintre ele se dovedi corectă, iar codul aplicat scoase din uz toți senzorii.

— Alfa, treci pe observație vizuală și rămâi așa.

De partea cealaltă a ușii nu era nici o santinelă, doar un coridor ce ducea către o scară în spirală.

— Alina, unde ești? răsună vocea lui Alex în căști.

— Înăuntru, îl informă pe un ton calm.

— Rămâneți pe loc. Beta vine să vă asigure spatele.

Alina nu-și putu stăpâni un oftat, privirea coborîndu-i la arma încă nefolosită din mână. Nu mai dura mult până la momentul zero, iar Alex avea să se asigure de succesul operațiunii.

Agenții operativi din echipa Beta sosiră în câteva minute, ocupându-și pozițiile în tăcere. Alina se așeză în spatele lui

Alex. Arma automată ce îi atârna pe umăr era încă fierbinte, iar echipamentul lui negru de luptă răspândea mirosul puternic al prafului de pușcă. Pe Alina o străbătu un fior, întrebându-se câte vieți fuseseră curmate de mâinile acelea care obișnuiseră să o mângâie pasional. Alex îi aruncă o privire opacă, după care își îndreptă atenția spre ceilalți agenți.

— Formațiune de asalt, le ordonă, apoi înaintă cu băgare de seamă pe coridor.

Ajunși la capătul scărilor, coborâră în liniște până ajunseră la alt coridor întunecat. Structura interiorului, pereții metalici și camerele de supraveghere erau indicații clare că buncărul era foarte bine securizat. Alex făcu un semn către ceilalți agenți, care se răspândiră imediat.

— Tu rămâi cu mine, îi spuse Alinei peste umăr.

Adrenalină pură începu să-i curgă prin vene pe măsură ce înaintară de-a lungul coridorului. Degetul i se lipi de trăgaciul armei pentru mai multă siguranță. O tăcere apăsătoare și umbre întunecate se strânsă în jurul lor. În curând, întunericul îi înghiți cu totul. Alina aprinse o lanternă. Urechile începură să-i țiuie de atâta tăcere, un fior de neliniște străbătându-i șira spinării.

— Brett, șopti.

— Nu funcționează aici, sub pământ, îi răspunse Alex, referindu-se la echipamentul de comunicație. Treci pe canalul B să putem comunica între noi.

Dintr-o dată, o santinelă își făcu apariția la capătul coridorului. Alina încremeni cu privirea fixată pe țeava puștii lui, însă Alex îl împușcă fără să clipească. Ecoul împușcăturilor se pierdu treptat în întuneric. Alex se întoarse către ea, privind-o drept în ochi.

— N-o pot face în locul tău. Numai tu poți apăsa pe trăgaci.

Alina își coborî privirea a încuviințare.

Alex continuă s-o privească scrutător timp de o clipă, după care scoase o schemă a buncărului pe care o studie cu ajutorul lanternei.

— Încăperea blindată ar trebui să se afle chiar în fața noastră.

Din depărtare izbucniră împușcături, semn că restul agenților înfruntau acum Gărzile Negre. Ușa metalică de la capătul coridorului arăta exact ca o ușă de seif. Alex atașă un dispozitiv de scanare și formă un cod în panoul de pe perete. După câteva momente, ușa se deschise cu un bâzâit înfundat. Alina învârti roata de acces, după care îi aruncă o privire lui Alex, înțelegându-se în mod tacit asupra următoarei mișcări. El dădu din cap și amândoi intrară cu armele pregătite.

Scena care urmă îi păru Alinei a fi filmată cu încetinitorul. Gloanțele începură să zboare în jurul lor, unul şuierându-i pe lângă tâmplă, altul explodând în peretele din spatele ei. Se adăposti după o canapea, trăgând la nimereală în toate părțile. Cu coada ochiului, îl zări pe Alex în dreapta ei, plonjând în spatele unui fotoliu. Ceva o făcu să se uite spre stânga. Unul dintre luptătorii Gărzilor Negre venea în goană cu arma ațintită spre ei, instinctele avertizând-o că nu exista niciun motiv pentru care n-ar fi apăsât pe trăgaci cu intenția de a-i ucide. Gândul acela o învălui într-un calm înfricoșător. Mintea i se limpezi ca prin farmec și, dintr-o dată, văzu totul cu o claritate supraomenească, până la cele mai mici detalii, chiar și pata de cafea de pe uniforma luptătorului și felul în care degetele lui strângeau patul armei. Își ridică pistolul și ținti.

Alex văzu inamicul aproape în același timp, dar rezistă impulsului de a-l lichida, așa cum ar fi făcut în mod normal dacă n-ar fi văzut expresia de pe chipul Alinei. Părea că deține întru totul controlul, perfect capabilă să-l doboare. O privi cum ridică pistolul cu o siguranță care-l liniști și-l îngrozi în același timp. Pe măsură ce fracțiunile de secundă treceau, frica îi escaladă pe șira spinării cu degete de gheață. Era pregătit fie s-o lase să moară, fie s-o transforme într-un asasin? Răspunsul îl primi în clipa în care Alina apăsă pe trăgaci. Auzi zgomotul trupului ce se prăbușea și văzu gaura sângerândă din frunte. Fatal. O făcuse. Pentru prima dată în viață, eleva sa curmase o viață.

Luându-și cu greu ochii de la bărbatul care zăcea pe podea, Alina își întoarse încet privirea spre el. Șocul i se imprimase în fiecare por și Alex se temu că expresia de pe chipul ei avea să-l bântuie pentru tot restul vieții. Cu o încetineală înnebunitoare, Alina își duse pistolul la gură, mâna tremurându-i ușor.

Lui Alex i se opri inima în piept. Era prea departe ca să poată ajunge la ea în timp util și știa că n-ar avea puterea s-o împuște pentru a o împiedica. Hipnotizat, privi cum degetul ei se încolăcește pe trăgaci. *Alina... Nu, te rog...*

— Nu e niciodată atât de simplu, nu-i așa? șopti ea, dar lui i se păru că-i urlă cuvintele în față. Viață, moarte... bang și gata.

Mâna îi căzu pe lângă corp ca și cum pistolul ar fi devenit dintr-o dată prea greu, capul i se plecă într-un gest de disperare.

Alex își înghiți cu greu nodul din gât. Exuberanța ei obișnuită dispăruse fără urmă, ca și când n-ar mai fi rămas din ea decât cochilia a ceea ce fusese odată. Părea mai fragilă ca oricând, orice adiere de vânt capabilă s-o doboare într-o clipă. Ar fi vrut s-o ia în brațe, să-i soarbă lacrimile ce stăteau să izbucnească în orice clipă, însă dacă i-ar fi îngăduit să clacheze acum, Alina nu și-ar fi iertat-o niciodată. Și nu l-ar fi iertat nici pe el. Așa că nu-i rămânea decât să stea deoparte și s-o privească.

— Mi-ai spus odată că moartea e ușoară. E cu mult mai greu să trăiești, continuă ea cu voce tremurată, ridicându-și capul pentru a-i arunca o privire infernal de tristă. Poate că ai dreptate... poate că așa e.

Alina zâmbi trist la mica victorie de a-i vedea gândurile ascunse aproape defilându-i pe față. Ochii gri-verzui o fixau arzător, sfredelind-o până în adâncul sufletului. Era oarecum surprinsă că nu-i mai păsa de ce se întâmpla în jurul lor, nu riposta la focurile de armă. Și, dintr-o dată, o cuprinsese o dorință nebună de-a trăi cu orice preț. *N-o să murim în hruba asta!*

Trase aer adânc în piept și se răsuci brusc, începând să tragă în direcția gărzilor, urmată îndeaproape de Alex. În câteva minute,